

Een ontmoeting met Koos Janson

De wonderstaat: proeven van de vrede van God

In zijn groepen komt de wonderstaat vaak ter sprake. Ook tijdens de afgelopen maartlezing in Baarn hebben we het erover. Het inspireert me om de stoute schoenen aan te trekken en Koos Janson te vragen of hij wat meer wil vertellen over de wonderstaat, om dit vervolgens te kunnen delen in het MIC Magazine. Er volgt een enthousiaste reactie. Een paar weken later zit ik bij Koos en Doris op de bank.

Interview: Ine van Gisbergen

Wat is die wonderstaat?

Ja, dit woord komt maar één keer in de Cursus voor. Een mooie creatieve vertaling van het Engelse *miraculous state*. In het begin van het Tekstboek wordt het uitgelegd: een staat van wonderbereidheid. Openheid voor het wonder dus. Enkele jaren verzorgde ik een vaste rubriek in het MIC Magazine: *Welkom in de wonderstaat*. Weergaven van interacties met deelnemers aan onze groepen, waarin je het wonder ziet gebeuren. Ze zijn nog altijd op onze website te vinden.

Wat ervaar je in de wonderstaat?

In de wonderstaat is er, zolang die duurt, een proeven van de vrede van God. Een wonder is een omslag, een verschuiving. Je krijgt een glimp van de vrede van God. In onze groepen wordt duidelijk hoe je je opent voor de wonderstaat. De rest is doen, toepassen in de praktijk. Met het rijke oefenmateriaal van de Cursus train je je wonderbereidheid. Tot die sterk is!

Het samen oefenen in groepen ervaar ik als heel behulpzaam. Ik vind het soms wel lastig om het thuis zelf toe te passen in de situaties van alledag. Hoe open ik me dan voor de wonderstaat?

Dat is precies waar de Cursus voor bedoeld is. Vandaar ook de 365 Werkboeklessen. Je kunt stille tijd houden in de ochtend en eerst de les van die dag lezen. De stille tijd is dan de setting waarin je je opent voor een dag van wonderbereidheid. Daarmee ga je de dag in. Dan komt het erop aan dat je je in iedere setting waarin je onvrede ervaart het werkboekidee van die dag herinnert. Het draait dus allemaal om wonderbereidheid. Bereid zijn om het wonder toe te laten.

Betekent dat de bereidheid om niet zelf te weten hoe verder?

Ja, in de Cursus lees je: stel jij de vraag, en geef niet zelf het antwoord. Wees bereid om een antwoord te horen dat nog niet bekend is, dat iets nieuws brengt, anders blijf je in de oude boot. Herinner je, stelt de Cursus: *Er is een andere manier om naar de wereld te kijken.* (WdI.33.t) *Ik zou in plaats hiervan vrede kunnen zien.* (WdI.34.t) Het is een enorme bevrijding als iets niet meer gezien wordt als een complexe kwestie, maar dat in plaats daarvan een vredevolle, creatieve blik komt op de situatie. De ervaring van liefde daarin. Zó opluchtend. Gegeven je oefening daarmee, gaat dit een keer beklijven, dan heb je de permanente wonderstaat. Dat is de vrede van God.

Dat constante, valt dat nu echt te ervaren?

Ja, beslist, het is haalbaar. Zonder dat zou ik het niet hebben over de bestendige wonderstaat, ofwel de vrede van God. Er is eerst een tijd van oefenen.

Net als sommen leren maken. Dat begint ook met oefenen. Eerst maak je vergissingen, maar op een gegeven moment kun je ze maken. Dan oefen je niet meer, je maakt gewoon een som, omdat die aan de orde is. En nu toegespitst: iemand is kwaad op je, gaat tegen je tekeer. Dat is dan een setting die helemaal oké voor je is. In de wonderstaat geen enkel probleem. Je blijft in vrede en ziet onschuld. Als je hebt leren rekenen, kun je rekenen. Als de wonderstaat voldoende geoefend is, dan is daar een blijvende wonderstaat. In het Tekstboek staat letterlijk: *de motivatie tot deze cursus is het bereiken en behouden van de staat van vrede.* (T24.In.1:1) Behouden! Oefen dus welgemoed, en zie daarnaar uit. Zulke wonderervaringen bemoedigen.

Hoe kijk je vanuit de wonderstaat naar de wereld?

Wat je waarneemt als de fysieke wereld is nog steeds de fysieke wereld. Maar de Cursus spreekt ook van de *werkelijke* wereld: in feite is dat de blijvende wonderstaat van waaruit je waarneemt. Het is een innerlijke wereld. *Je zult datgene buiten je zien wat je vanbinnen voelt*, staat er. (WdI.189.5:3) Als vanbinnen je staat van zijn vrede is, zie je een

vredevolle wereld. De 'buitenwereld' blijkt deel van je innerlijke staat van zijn.

Als effect?

Het wordt een expressie ervan. Buiten en binnen is eigenlijk hetzelfde. *'De werkelijke wereld strekt zich zacht en vredig over de chaos uit*, lees je dan (zie: T17.11.6:2). We hebben twee soorten ogen. Voor een tijd denk je dat je het van je fysieke ogen moet hebben. Dat stopt op een gegeven moment. Je komt erachter dat je in werkelijkheid kijkt met innerlijke ogen, de ogen van het hart. Het echte kijken vindt plaats vanuit het hart. Alle zintuigen zijn slechts een hulpmiddel voor de denkkeest, voor de liefde die we zijn. De hele persoonlijkheid blijkt instrument voor liefde. En de wereld wordt waargenomen als vol vreugde.

Soms wil ik het zien en soms zie ik het ook echt. Is de wonderstaat dan dat je het ziet?

Wat jij beschrijft, is leven in een veld van keuze. Ik ben niet in vrede met wat ik waarneem. Ik heb dus kennelijk een keuze gemaakt.

**Wees bereid om een antwoord te horen
dat nog niet bekend is, dat iets nieuws brengt**

Alle zintuigen zijn slechts een hulpmiddel voor de denkgeest, voor de liefde die we zijn

Maar ik leer van de Cursus dat ik ook een andere keuze maken kan: voor liefde, onschuld zien en vrede. Die keuze wil ik maken. Dan zijn we aan het oefenen, de som aan het leren maken. Werkboekles 138 maakt ons duidelijk: *De Hemel is de beslissing die ik moet nemen*. We denken dat we niet in de Hemel zijn. Dan valt er iets te kiezen. Kies voor de Hemel. In diezelfde les staat ook dat je uiteindelijk zult merken dat er niet een miljoen keuzes te maken zijn. Er is in alle situaties maar één keuze te maken: voor liefde in plaats van angst. Uiteindelijk kom je erachter dat zelfs deze keuze geen keuze is. Kiezen is voorbij, omdat alleen de waarheid waar is.

Blijf je menselijk als je blijvend in de wonderstaat bent?

Blijvend in de wonderstaat zijn komt voor ieder van ons dichterbij. Tegelijkertijd is er zoiets als menselijkheid. Je kunt je persoonlijkheid misschien nog steeds soms 'uit de bocht zien vliegen', wat ongeduldig worden, geprikkeld door iets. Op de plek waar je innerlijk staat wordt dat waargenomen. Er blijkt niets aan de hand. Er is geen vereenzelviging met de persoonlijkheid. De ervaring van onschuld is blijvend, oordeelloos. De persoonlijkheidsreactie komt en gaat, met altijd iets waardeerbaars erin. Het verschil met als je 'de som' nog leert maken, is dat er aanvankelijk nogal wat tijd overheen gaat voordat je weer in balans bent. Dat verandert. Ten eerste voelt de balans in de diepte helemaal niet als verloren. Verder wordt zo'n 'menselijk moment' een kortstondig ding aan de oppervlakte. Liefde blijft gewoon zichzelf.

De Cursus heeft het over zoeken én vinden. Kun je iets zeggen over dat vinden?

Ja, het motto van het ego is volgens de Cursus 'zoek en vind niet'. Met andere woorden, onder leiding van het ego bereik je niets. Daartegenover staat de leiding van de Heilige Geest, de liefdevolle Stem van God. Al in de Bijbel zegt Jezus: 'Zoek en je zult vinden'. In de Cursus staat precies hetzelfde: *Nu zoek en vind ik de vrede van God*. (WdII.230.t) Als je wonderbereid bent, dan ga je een wonder vinden. En op langere termijn: het oefenen is een keer gedaan. Er is alleen nog vinden. Dat is het Paradijs, een permanente staat van onschuld. Liefde is gevonden.

Er staat ook in de Cursus: God zet de laatste stap.

De Cursus leert ons het bereiken en behouden van de staat van vrede en maakt vervolgens duidelijk: verder dan dat kunnen we niet gaan. *En God zet de laatste stap* (zie: T13.VIII.3:2). De Hemel presenteert zich aan je wanneer de bestendige wonderstaat, de werkelijke wereld gevonden is. De Hemel daagt vanzelf. Waar we ons voor kunnen inzetten is dat we de werkelijke wereld naderen. Dat voelt in onze groepen en workshops als echt aan de orde. Daar word ik enthousiast van. We naderen en groupe de paradijspoort. Het is een expansie. Heel bemoedigend om dat te ervaren.

Dat klinkt zeker bemoedigend! Wil je iets meer vertellen over die paradijspoort?

Je kunt het zo zeggen: je hebt een poort, je gaat erdoorheen en daarna is het een kwestie van rechtdoor lopen. Keer niet terug op je schreden. In het begin zul je dat wel doen. De 'poort' van de staat van onschuld komt in beeld. Je zou er zomaar door kunnen, de werkelijke wereld van de onschuld in. Dat Paradijs begint met glimpen van het ervaren van werkelijke onschuld. Je begint dicht bij *het aanvaarden van de Verzoening voor jezelf* te komen, zoals de Cursus het noemt. (H28.1:3) Je proeft de wonderstaat, de lieflijkheid en schoonheid van het Paradijs. En dan... is er tóch weer iets waarbij je een ego-keuze maakt, wég van de onschuld. Dat is niet rechtdoor lopen. Dat is bij de 'ingang' heen en weer gaan. Een beetje dralen. Ook dat blijkt leerzaam en uiteindelijk behulpzaam.

Wonderen ontstaan uit een wonderstaat van de denkgeest, of een staat van wonderbereidheid.

(T1.I.43)

Is er hulp voor ons in dit proces van bestendigen?

Zeker, de dualiteit verlaten kan beleefd worden als lastig, ingewikkeld. Gelukkig zijn daar behulpzame engelen, kun je zeggen, *machtige gezellen gaan mee* (zie: H4-A.6:11). Ik denk daarbij allereerst aan volmaakt vertrouwen en oneindig geduld. Door de toevoegingen *volmaakt* en *oneindig* stap je de onvoorwaardelijkheid in. De wereld van het non-duale: je kiest voor maar één ding, altijd, overal. Die stap kun je zetten zowel met het hoofd als het hart. Het is een beslissing. Ik kies voor oneindig geduld en volmaakt vertrouwen ten opzichte van alles en iedereen, mezelf inbegrepen. En al mijn dagen zijn ervoor om dit te bestendigen.

En dan?

Een keer neem je als het ware afscheid van 'de poort', het in- en uitgaan. *Het afwisselend investeren van de twee niveaus van waarneming*, noemt de Cursus het. (T2.III.3:9) Je hoeft daar niet meer te blijven. *De uitkomst is zo zeker als God*, staat er dan. (T2.III.3:10) Schuld trekt niet meer. Het oude kleeft niet meer. Er is een nieuw soort aantrekkingskracht. Die aantrekkingskracht is niet meer het ego, maar de Hemel. De aantrekkingskracht van liefde. Welkom in het Paradijs. En dan begint een nieuwe expansie. Daarvan zegt de Cursus: *God zet de laatste stap*. Je komt er wel achter. Gewoon rechtdoor, zeg ik dan.

En hoe is het als je rechtdoor blijft lopen?

Dan voltrekt het leven zich. Non-duaal. Het is een zich ontvouwende staat van zijn. Vergelijk het met varen op een rivier. De rivier stroomt. Dat is het leven. Het leven stroomt als een rivier. En hier is ook het leven als Zijn in de kano. Er is eenheid, de rivier, de boot. Leven. De stroom voert je. En dat is het. Wat valt er nog te beslissen? Moeten, niet mogen, allemaal voorbij. Daarvoor in de plaats: het gaan op de stroom. Eén daarmee. Het eind van zoeken.

Dankbaar, opgetild neem ik afscheid van Koos en Doris. Ik voel me wonderbereid. Bereid om door de poort te stappen en rechtdoor te lopen. De wonderstaat voelt binnen bereik; ervaarbaar zelfs. Hoe bemoedigend! •

www.koosjanson.nl

De wonderstaat

De weg naar de wonderstaat
kapt dwars door m'n vermeende zorgen
ik ben zo gebaat
me te openen
voor die liefdevolle Blik
en Stem die niet spreekt
van gisteren of morgen
maar van het Heilig Ogenblik
hier, nu
dit moment volstaat
dit moment volledig zonder zorgen
dat is toch alles waard.

De zachte fluister
van die innerlijke Stem
het enige wat m'n bereidheid vraagt
is dat ik luister
sta ik open voor de onschuld
wil ik luisteren naar de Stem
die spreekt van volmaakt vertrouwen
en oneindig geduld?

Ik hoef het niet zelf te weten
de weg naar die mooie wonderstaat
er is niets te doen of te laten
Enkel de herinnering volstaat
dat ik elk moment opnieuw
kan kiezen om me te openen
voor Diegene die weet
dat er niets anders IS
dan de wonderstaat.

Ine van Gisbergen

